
Posudek oponenta na bakalářskou práci Kateřiny Vlčkové *Režijní postupy Yoshi Oidy v inscenacích Smrt v Benátkách a Idomeneo*

Bakalářská práce Kateřiny Vlčkové se věnuje dvěma nedávným operním režii japonského (nebo snad francouzského?) režiséra Y. Oidy v pražských divadlech, přičemž nejprve se v první části své práce snaží představit osobnost samotného režiséra, jeho přístupy k herecké (a režijní) práci a také specifika kultury a divadla, z níž pochází a čerpá (tedy japonskou divadelní tradici).

Výsledkem autorčina úsilí je práce, která poskytuje čtenáři poměrně slušnou představu o Oidovi, základních rysech je metody herecké práce, obou jeho pražských inscenací a jejich ohlasech, ale přesto je v ní nemálo problematických bodů, na něž si v následujících bodech dovoluji upozornit:

- Oidův autorský životopis (kap. 1.1) de facto končí polovinou 80. let a jeho spoluprací s P. Brookem a následující kapitola (1.2) je pouhým bodovým soupisem Oidových režii – bylo by rozhodně vhodnější tyto kapitoly propojit v souvislém a komentovaném textu; navíc soupis režii v rámci textu vypadá poněkud nekoherentně a patřil by spíše do příloh, kde se ostatně podobný soupis, tentokrát věnovaný Oidově herecké práci (*Herecký životopis*) také nachází;

- z logiky čtení také poněkud vyčnívá kapitola o historii japonského divadla, kterou až následně ospravedlňují další kapitoly o vlivu japonského divadla na Oidovu práci apod. - stálo by za zvážení tuto (ale i některé další) kapitolu v rámci textu uvést a okomentovat (a umožnit tím čtenáři sledovat logiku a metodu autorčiny práce);

- v některých pasážích autorka poměrně nekomplikovaně přebírá konstatování a tvrzení ze zkoumané literatury a pramenů, ačkoli se přímo nabízí, aby byly okomentovány a zasazeny do kontextu; jisté pramenné materiály (např. tiskové zprávy k inscenacím) k tomuto komentování ze své podstaty „propagačního“ materiálu zjevně vyzývají (např. str. 41-42) ;

Katedra divadelní vedy

- v podobném duchu se v práci poněkud nešťastně objevují osamocené, nekomentované, ale hlavně nijak neuvozené citace z různých zdrojů, které by zřejmě (dle autorky) měly být schopny čtenáři vypovídat samy o sobě – drobný komentář či alespoň uvození v rámci souvislého textu by ale chybět neměly (viz str. 34, 36 aj.); někdy navíc tyto vytržené citace stylisticky do textu nezapadají a do jisté míry mohou působit až non-sensově (viz str. 49);

- v některých pasážích se autorka rovněž spoléhá na to, že čtenář pochopí kontext její narace a odtuší, kde se právě pohybujeme – viz příběh o šógunovi a čajovém mistrovi (str. 33) – odkud pochází? odkud ho autorka čerpá?; případně, abych uvedl další příklad jako pars pro toto, hovoří-li autorka o cenách, které Y. Oida za své dílo obdržel, stálo by za zmínku, kde se tak stalo a že se (pravděpodobně tedy) jedná o ceny francouzské...;

- podobně obtížně srozumitelné pro čtenáře mohou být i další pasáže, např. její vysvětlení potlačení homosexuálních motivů v inscenaci *Smrt v Benátkách* skrze roli homosexuality v japonské kultuře (str. 28), kde logika textu není příliš nápomocná zamýšlenému obsahu sdělení;

- v práci se objevuje také jisté množství překlepů a drobnějších gramatických lapsů (např. genitiv jména A. Camuse je poměrně ambivalentně na str. 11 uveden jako „Camiho“ a vůbec skloňování vlastních jmen není vždy zcela adekvátní, viz např. J. Fosse);

Navzdory výše zmíněným výtkám a komentářům považuji tuto bakalářskou práci ve výsledné podobě za dobrý příspěvek k poznání specifického přístupu zahraničního režiséra, který navíc do českého prostředí přináší prvky odlišné kultury. Vzhledem k výše řečenému práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení: dobře.

V Praze 19. srpna 2011

Mgr. Petr Christov, Ph.D.